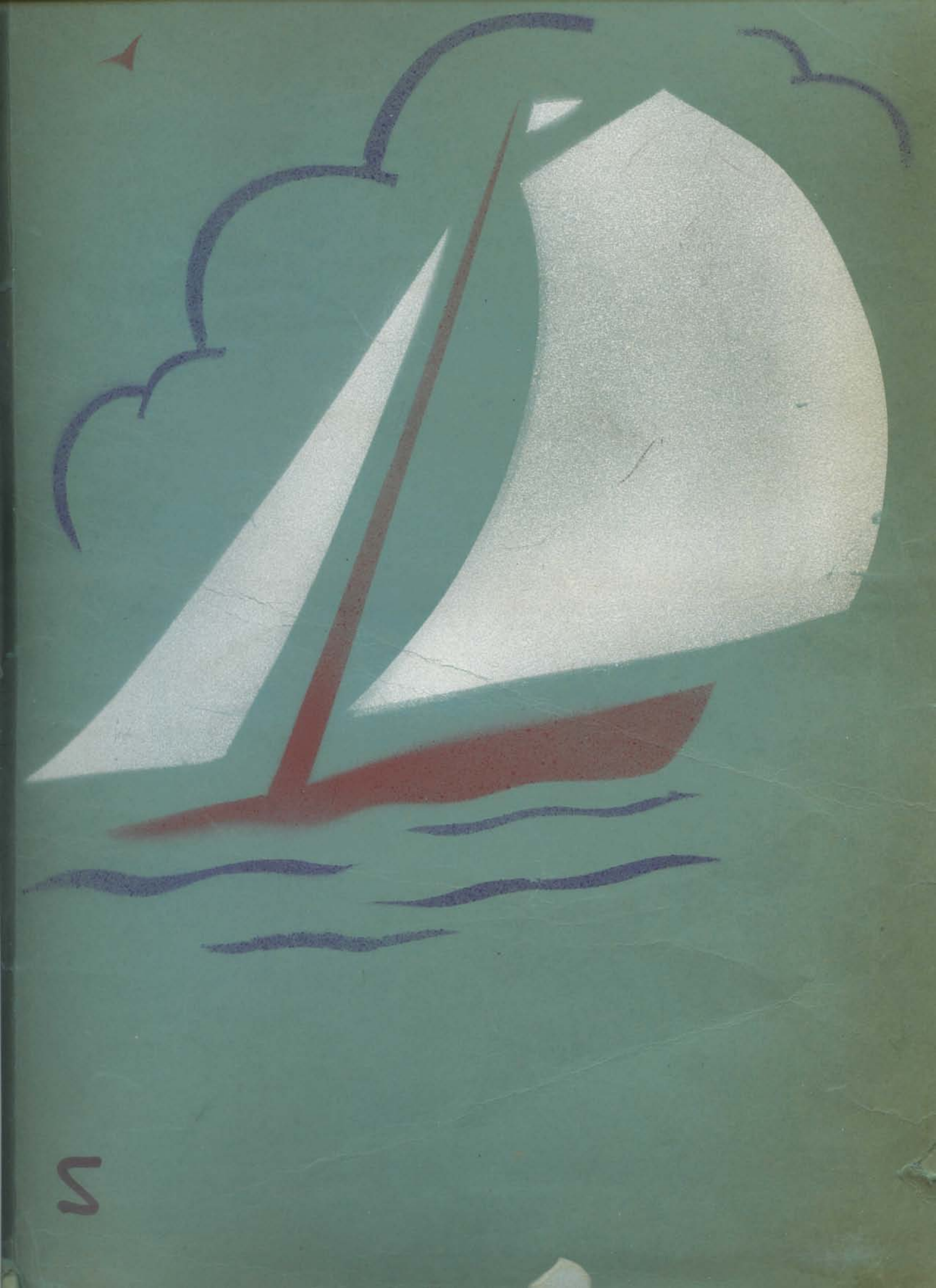




DEELNEMERS AAN HET ZEILKAMP VAN 1 t/m 7 SEPT. 1951.

Jan Pont, Rosendaalstraat 31¹
 Mattheus Pont, Rosendaalstraat 31¹
 Aat Rijz, Olympiaplein 16 III
 Wies Heemstra, Pullstraat 5
 Nel Hage, Arnhemseweg,
 Enny Hacfoort, Nieuwe Plein 50
 Herbert Slob, J. de Withlaan 292-4
 Toos Slob, J. de Withlaan 292-4
 Hans Kieckens, Spiekmanlaan 25
 Jacobus Zorge, Deldenseweg 1
 Rob Disco, Boekhorststraat 80
 Truus Osnabrugge, A. 69
 Janny Bouman, C. 185
 Mien van Iperen, Eschdoornlaan 4
 John van de Plas, Eschdoornlaan 4
 Els Grimmon, Jan v.d. Bergstraat 54
 Hermien van Bekkum, Julianalaan B 103
 Henk Molendijk, Nutter 25
 Riek de Vries, Hugo de Vrieslaan 17
 Ria Prinsen, Mil. Hospitaal "Oog en Al"
 Gusta Schussler, P. Nieuwlandstraat 17
 Frits van Rees, Griftstraat 103
 Fred Brons, Prof. Lorentzlaan 57
 Marijke de Vries, Zoeterwoudsesingel 1573
 Aja ~~Snellen~~ *Teweg*
 Jan Vroman, Schijfwerpersstraat 44
 Walter Verhegen, ~~Kolonelaan 877~~
 René De Batist, Parklaan 60 - Wilrijk
 René Aarts *Paalstraat 5*
 Ludo Robberechts, 38 Brani Witlocklaan *Vick*

Waran tot instructeurs benoemt cum laudum

Amsterdam *1 Juli*
 Amsterdam *29 Juli*
 Amsterdam
 Amersfoort *13 Febr.*
 Apeldoorn *28 Dec.*
 Arnhem *26 Jan.*
 Arnhem
 Arnhem
 Arnhem
 Goor *13 Febr.*
 Gravenhage *16 Mei*
 Harmelen *11 Oct.*
 Harmelen *16 Juli*
 Heemstede
 Heemstede
 Heemstede
 Montfoort *18 Juli*
 Ootmarsum *26 Jan.*
 Tuindorp *24 Juli 1951*
 Utrecht *21 Oct.*
 Utrecht
 Utrecht
 Zeist *7 Dec.*
 Leiden
 Leiden
 Antwerpen-Belgie
 Antwerpen-Belgie
 Antwerpen-Belgie
~~Schooten bij Antwerpen~~
 Brussel -Belgie

Instructeurs:

Henk Backer, Orteliussstraat 349 II
 Eddy de Wilde de Ligny, Spotvogellaan 14

Amsterdam -- W
 Den Haag.



"Hoan's"

ZATERDAG 1 SEPTEMBER 1951.

Druppelsgewijs kwamen de zeilliefhebbers binnenvallen. Voor degenen die een dag tevoren gekomen waren, was er gelegenheid de hele dag te zeilen, terwijl de anderen de boel maar een beetje gingen verkennen.

Wij, de zeilers, gingen naar een zeilwedstrijd op het Langweerdermeer kijken. Dit was een prachtig gezicht.

Toen we teruggingen kregen we een windstille en begonnen Eddy en Paul met grote tegenwoordigheid van geest te bomen. Bij onze aankomst werd er een welkom gezwaaid door vrijwel onbekenden. Na het avondeten, waar o.a. karnemelkseppap met zout werd gegeven (kennelijk een Belgisch gerecht) volgde onze eerste kennismaking, gevolgd door de eerste theorieles, waarin Heit ons vertelde, "dat een vergrootte baby een abnormale boot was".

Na deze les werd er nog iets gezongen, dat wel op de kraaienmars leek, waarna iedereen naar bed ging.

Enny en Nel.

ZONDAG 2 SEPTEMBER.

Vandaag was het voor onze eerste zeildag niet wat men noemt een lekker zeilweertje, de lucht was grijs en een stevig windje waaide over het meer.

De Heren der Schepping begonnen al te mopperen van zohaast ze hun edele slaapogen naar het venster gericht hielden (grappig Vlaams, red.) Om 7 uur begonnen de Ramblers hun morgenconcert.

Na veel geraas en geplas werd er gegeten. Heit kwam af met het bericht dat wij zowaar niet zouden uitvaren, daar de sterke wind niet goed was voor de gezondheid van zijn o, zo lieve bootjes. Het bericht werd op luid applaus ont haald.

Na het eten trokken velen naar 't in uitstekende conditie zijnde veld.

Na een zeer hevige match kwamen ze hijgende en met zeer bemodderde kleren op de koffie. We verdenken ze er van op de bodem van het kanaal gespeeld te hebben. Na de middag was het weer al zo veel verbeterd dat wij konden uitvaren tot groot jolijt van enkele onnozele kinderen. Sommige kampioenen vonden het onnodig om voor een beetje buiswater regenkleding mede te nemen. Het gevolg was, dat er veel verzopen katten (vooralkattinnen) aan boord waren. De tocht verliep prachtig, de wind blies, dat het een aard had en de golven zwiepten nu en dan een emmer water over een onschuldig hoofd.



De theorieles

Het beroemde ras der Vlamingen werd onteerd door twee van zijn moedige telgen. Hun boot ging in staking en zette zich met gekruisde armen op de bodem van het meer.

Toen het water in de boot tot aan hun knieën stond, werd het grootzeil maar eens naar beneden gehaald, natuurlijk op het goede moment. Op één, twee, drie was er van onze mooie Tjilling niets meer te zien dan drie verbaasde gezichten. Het Wearlamke zag de boot omslaan en snelde ter hulp, de stuurman schreeuwde bevelen en vele andere dingen die niet in een deftig logboek thuishoren. Het Wearlamke voer bijna op de mast, na de derde keer lukte hun koene reddingspoging en met veel omhaal werd de eerste schipbreukeling opgepikt en naar de kant gevoerd.

De bloem van het Vlaamse land, zijnde 2 jongens uit Antwerpen, werden opgepikt door een motorboot. De stakende boot werd op de kant getrokken door de Hegenezen.



Windstil

Bij het avondeten werd er weer zeer druk gebabbeld en werden de magen goed volgepropt. Nadien volgde corvée, alhoewel corvée doen op Zondag verboden wordt door de Nederlandse wet.

's Avonds volgde de theorieles van Heit, wat hij daar allemaal verteld heeft over windsnelheid, schijnbare windsnelheid, enz. werd slechts door enige dames ten volle begrepen. Eén sprak zelfs over de stuwende kracht van het roer. De aandacht was zo gespannen, dat de thee bijna vergeten werd, één van onze assistenten deed zijn eerste goede daad van het zeilkamp, door de thee als echte kellner naar de les te brengen.

Na deze les gingen we doodmoe naar bed om te dromen van rakbanden, schoten, broeken, halve en hele winden en gaffels.

Els, Wies, Co en Renée.

MAANDAG 3 SEPTEMBER.

Toen de ochtendbel luidde, wreven wij onze lodderige ogen uit en zagen een zowaar bijna schone hemel. Met groot enthousiasme sprongen enkele stoere lui met een plof van de derde etage gezwembroekt naar beneden en schoten na een paar haastige sprongen de blubber in. Na de blubber en aardappelschillen van zich afgeschud te hebben, vluchtten zij druipend de slaapzaal weer in.

Heit vond het nodig met Henk te laten zien, hoe scheef de Tjilling wel kon gaan, zonder dat men de giek tegen het hoofd kreeg. Na gegijpt te hebben en overstag gegaan te zijn kwam hij met het roer goed scheef de wal tegemoet, waar hij onthaald werd met de uitroep "Spring dan toch, suffertje!!!"

Wij wisten wat ons te doen stond en klommen met verbeterd gezichten de badkuip in. Na vreselijk gehoosd te hebben kwam er een boot tevoorschijn. Rob duwde op zijn typische manier af, waarna hij zijn schoenen in de mast moest hijsen om te drogen.

Aangemoedigd door deze effect volle start renden wij vol enthousiasme naar de eetzaal, waar het eten al weer op ons stond te wachten. Appelstroop, jam en aanverwanten smeerden onze stroeve kelen.

Tot de boten weer op ons wachtten en Heit zijn fok weer hees, liet afduwen naar loefzijde en aandachtig zijn zeilen bestudeerde, toen ging hem plotsklaps een licht op, want die fok daar was iets mee.

Daar werkte een vreemde kracht op. Direct legde hij dit ontdekte vast in zijn brein, om het zijn lagerwal-candidaten voor te leggen. 25 Jaar zeilen en fokken hijsen en nu nog tot deze merkwaardige ontdekking komen. Twee opdooffers op de bel herinnerden ons aan onze etensplicht. Voor een korte spanne bereikten

onze magen weer de oorspronkelijke omvang om alras weer te verschrompelen door een partijtje volleybal. Na de theorie, die ook door alle suffertjes nu pas goed begrepen werd, ging alles naar bedde toe.

Plotseling ging in zaal B het licht uit, gevolgd door schroefgeluiden. Het machtig opperhoofd Walter beduidde, dat er revanche genomen moest worden voor deze overrömpeling. Zaklantaarns knipten aan met de uitroep van een onzer : "Zijn er misschien moeilijkheden?" Na de oplossing van dit incident toog alles weer naar bed, pyamabroeken over de hoofden gehesen.

Truus,

Hans,

Renée, de kleine"

Fred.

DINSDAG 4 SEPTEMBER.

Nadat we onze neuzen buiten het raam gestoken hadden, zagen we tot onze schrik, dat er een reuze storm woedde. We trokken vlug onze neuzen terug en brachten verslag uit van het mooie weer. Iedereen rilde, maar de gong was al gegaan, dus moesten we wel uit de veren. Toen we gegeten hadden vertelde Heit ons, dat we niet konden zeilen alleen in het kanaal een beetje laveren en even op het meer door overstag gijpen. We moesten ons maar in onze korte broeken steken en regenkleding, daar de kans zeer groot was dat de boten om zouden slaan.

Daar stonden we dan langs de kant te bibberen van de kou. De eerste tocht werd door Heit en Henk gemaakt om te laten zien hoe het moest. De boot ging vreselijk schuin, zodat we niet anders dachten

dan dat ze niet meer droog aan zouden komen. Toen ze zonder omgeslagen te zijn weer terug waren, was het onze beurt. Met lood in onze gympjes en ernstige gezichten namen de eersten afscheid van de achterblijvenden en stapten in. Angstig en bibberend gingen we om de beurt de boten in, totdat het etenstijd was. Onder het volstoppen van onze magen werden de nodige op- en aanmerkingen die ons toegebruld waren nog eens herhaald.

's Middags werd er naar de rakken gezeild, waar we onze arme krachten weer in moesten spannen om zonder instructeur te zeilen. Hier ging het al iets beter, ofschoon Heit het een raadsel vond dat iedere boot beslist eerst naar lager wal wilde, voordat er overstag gegaan werd. Er werd zelfs zoiets geopperd van een lorelei die aan de kant zat en de boten naar zich toe trok. Na veel manoeuvreren en meer geluk dan wijsheid, wat betreft het passeren moesten alle dames in de kleine boten stappen en het manvolk in de Reiddomp naar huis zeilen.

Thuisgekomen konden we onze inwendige mens versterken om daaruit weer kracht te putten voor de leerzame lessen van Heit. Het touwknopen werd met veel animo (?) en geduld beoefend. Nadat ons allen duidelijk geworden was hoe een platte knoop, schootsteek, enz. gemaakt moest worden, kwam Mem met de thee aanzetten. Na al die droge kost smaakte dat best. En toen werd het weer tijd om onze bedden op te zoeken, doch eerst werd nog één van de meisjes het water ingeplompt en twee anderen een druipend hoofd bezorgd. Na lang napraten vielen we eindelijk in een diepe slaap. om de rust te genieten die we zo hard nodig hebben, na zo'n arbeidvolle en vermoeiende dag.



Rieke, Hermien,

Aja en Jan.

WOENSDAG 5 SEPTEMBER.

Na gewekt te zijn door de symphonie van Beethoven op een bel, vielen onze blikken door de ruiten om het weer in ogenschouw te nemen. Het viel tenopzichte van Dinsdag nogal mee. Een licht briesje speelde om de herberg, het zag er beslist aanlokkelijk uit voor een zwemtochtje naar de boeien, wat dan ook door enkele vlottelingen werd gedaan, vooral het zwakke geslacht probeerde erg stoer te doen.

Hierna gingen we bibberend aan tafel om aldaar te vernemen wat Heit voor snode plannen had uitgebroed. Het bleek een zeiltocht te worden naar Leyepol.

De bemanning en de nodige mondvoorraad werden over de verschillende boten verdeeld. Na deze noodzakelijkheid werd er afgevaren in wedstrijdvorm.

Er werd verschrikkelijk om de eer van de eerstengestreden, vooral door de bemanning van de Tjirk die alle bomen, planken en lichaamsdelen gebruikten om over het Heegermeer te komen. Het was voor hen trouwens jammer, dat ze ongeveer anderhalf uur na het eten aankwamen.

Na de inwendige mens versterkt te hebben zouden wij in twee richtingen om de Leyepol gaan drijven, wat met veel animo gedaan werd en wel zo, dat ze de eerste drie uur niet terugkwamen, totdat onze beeldhouwer-boetseerder-zeilinstruuteur ten einde raad moest roepen, dat er geboomd moest worden.

In de tijd die deze mensen nodig hadden om de wal te bereiken, ging Heit met enige stoere lassowerpers een kreupele stier vangen, waarbij ze ongeveer een tussenruimte van 25 meter hielden (je kunt namelijk nooit weten!) Na de opvoering van dit wild-west-drama, waren de bomers gearriveerd. Wederom boomden we met veel energie het meer over, waarbij enkelen de boom uit de modder vergaten te trekken en aldus boven het Heegermeer zweefden. De dag werd besloten met de moegeboomde ledematen ter ruste te leggen.

Herbert en Bouw.



DONDERDAG 6 SEPTEMBER.

Deze dag opende met een stralende ochtend. Aan het ontbijt deelde Heit ons mee, dat er 's morgens niet gezeild zou worden, 's middags naar Woudsend gezeild en 's avonds schriftelijk examen gehouden zou worden.

Na de corvée werd met animo de opgedane theorie doorgenomen totdat Heit plotseling van koers veranderde en om 11 uur het examen plaats vond, waarbij Heit maar niet begreep waarom de beantwoording tot zo lang moest duren, want het was toch zo eenvoudig!!

Of iedereen het hiermede eens was, valt te betwijfelen.

Na de middagboterham vond de reeds enkele malen uitgestelde tocht naar Woudsend plaats, op eigen krachten.

Hieraan was een wedstrijd verbonden, door het uitloven van een Friese kruidkoek, die door de opvarenden van de Markol met moeite gewonnen werd.



Een op adem komen

De molen in Woudsend werd met een bezoek vereerd, het glas in lood in de gevel van de kerk bewonderd en na op diverse manieren de inwendige mens versterkt te hebben, werd de terugtocht aanvaard, weer in wedstrijdvorm met achterlating van Marijke en Aja, voorwie de schoolbel luidde.

Kennelijk was er iets met de Reiddomp aan de hand, gezien de grondige inspectie door drie man, aan het grootzeil, fok, zwaarden, roer, e.d. tot tenslotte de conclusie gemaakt werd, dat er naar huis "ge-emmerd" zou moeten worden, tot grote vreugde van de Tjirk.

Opvallend was dat de Markol na de Bruser binnenliep dus praktisch weer gewonnen had, omdat voor zover bekend, de Bruser niet meedong (?)

's Avonds was het werkelijk een gemis dat er geen theorie beschouwing werd gehouden. Dit werd echter goed-gemaakt door 'n zeiltocht bij avond, die zeer in de smaak viel, waarbij o.a. een spooktrein op het water werd aan-

schouwd en tevens het wonder der stieren en van een lichtje dat uit een raam op het water scheen.

Hierna werden de scheepjes gemeerd en afgetuigd, waarna we als gewoonlijk door Heit naar de kou gejaagd werden.

Daarna werd op de meisjesslaapzaal onder grote belangstelling een net voor de paling binnengehaald. Voelt U de fijne nuance? (ik niet, red.)

Toos en Mattheus.

VRIJDAG 7 SEPTEMBER 1951.

De prille Vrijdagmorgen kenmerkte zich door een merkwaardige stilte, althans een stilte, die inviel na het beeindigen van een schril belgerinkel van Heit.

Deze stilte werd veroorzaakt door het naderend examen, dat ongetwijfeld het hoogtepunt was; zowel van deze week, als van de moeilijkheden, die er deze week zo veelvuldig gepleegd en uitgesproken zijn.

Tijdens het ontbijt werd er over niets anders gesproken. De een had nog minder trek dan de ander en iedereen had de bibberatie. Na tafel werden door Heit de uitslagen van het theoretisch gedeelte van het examen bekend gemaakt. We hadden allen het B-brevet al binnen, hetgeen voor velen een hele geruststelling was. Vervolgens werden de boten toegewezen en ieder ging naar buiten om vast met kennersblik te bepalen hoe je het beste kon zeilen, wat natuurlijk verschillende meningen opleverde.

Als aasgieren stelden Heit Eddy en Henk zich in diverse schuilhoeken op, terwijl Heit de kandidaten met behulp van een megaphoon de vaarroute toeriep.

De stuurman had in dit uitzonderlijk geval nu eens alles te zeggen, terwijl de fokkemaat in de alle ons bekende talen moest zwijgen. Heit zat zich in zijn nest nogal eens af te vragen, waarom toch met ruime wind de schoten zo aangehaald werden en hij lachte geniepig, wanneer er weer eentje met het gijpen in het riet belande.

Toch werd er prima gezeild, hetgeen volgt uit het feit dat nu slechts bij halve wind werd gelaveerd, terwijl dat van de week bij voor de wind gebeurde.

Een hele vooruitgang dus. De boeien moesten beurtelings aan stuurboord en aan bakboord gerond worden. Enige echter, hielden de veilige middenweg en gingen er dwars overheen. Tussen de bedrijven door werd er een boterhammetje opgeknabbeld. Om ca. 4 uur moesten enige cursisten hun zeilroute nog eens overdoen. De anderen mochten nu met de overige boten het meer op. Daar werd natuurlijk stukken beter gezeild dan tijdens het examen en er werden boeien gerond, alleen met behulp van de zeilen, alsof het niets was.



Eddy + Markol

Hierna nuttigden wij ons galgenmaal, dat ditmaal wel bijzonder heerlijk was. (hulde aan Mem, red.) Het bestond uit: snijbonen, soep, gehakt en pudding met hemelse modder toe.

Na dit maal was alles in rep en roer, om met de corvée's snel klaar te komen, waarna we aan de bonte avond konden beginnen. Helaas konden we, wegens te sterke wind, geen kampvuur houden.

Heit beeldde op het bord met vaardige hand diverse liedjes uit, die door allen, soms vierstemmig, werden gezongen.

Hierna werd een pantonime gespeeld, door onze aartsgijper, die een tramconducteur uitbeeldde, die later een liftende schoolfrik of een glazenwasser bleek te zijn.

Vervolgens zetten onze zuiderburen hun beste beentje voor, door enige liedjes met mandoline-begeleiding ten gehore te brengen. Na een geslaagd A.B.C. werd een klassiek gedeelte van Piet Bakker's "Achter de Mast" op meesterlijke wijze voorgedragen door onze beroemde "emmerkaptein". Een zeer "nauw" dienstmeisje werd daarna ten gehore gebracht.

Mem nam toen op de bekende wijze de leiding van de zangklas op zich. Onze drooggezongen kelen werden heerlijk gelaafd door een kop chocolade met cocus-koek.

Hierna werden Heit en Mem gehuldigd met een plant en een boek door onze "moeilijkheid" die bijna in moeilijkheden kwam, doordat hij een woord van medeleven uitsprak.

Als Hoofd van de examencommissie reikte Heit vervolgens met een ferme handdruk de brevetten uit.

Vermeld dient te worden dat één van onze Belgen, die deze week voor het eerst van z'n leven zeilde, als de beste zeiler van ons kamp werd betiteld. Na de uitreikplechtigheid werd het kamp door Heit en Mem gesloten.

Met dit alles was het zo laat geworden, dat we schielijk naar bed moesten.

Mien en John,

Gusta en Frits.



De vloot vaart uit

Ell Gimson

LOCBOEK



ZEILKAMP 30 AUG.
TOT 6 SEPT. 1952.



SEILKAMP 30 AUG
FOT 6 SEPT 1925

DEELNEMERS AAN HET ZEILKAMP VAN 30 AUGUSTUS - 6 SEPTEMBER 1952.

Tan Tek Tjie
Yvonne van de Wetering
Frans Meijer)
Riet Kok)
Piet L. Verkerk
Hetty P. Vink)
Anny Vink)
Lida Anthonissen
Wil van der Horst
Vroukje van de Hul
Ton Markestein)
Netty van de Geest)
Liauw Sian Tek
Chris Eweg
Ans van Hesteren
Goos Sonneveld
Nanny Brouwer)
Ans Brouwer)
Wil Peters
Els Grimmon
Boukje van de Meer
Hermien van Bekkum
Jos Heupink)
Joyce Bakker)
Henny Zwarts)
Elly van de Kruk)
Ina Middelman
Truus Osnabrugge

Beukelsweg 38B, Rotterdam
Evertsenstraat 6, Loosduinen
Heemraadkerkstraat 49A, Rotterdam
~~Haverkampsweg 12~~
~~Hoofdstraat 178~~, Epe (Gld.)
Vivienstraat 40, Den Haag
Haringpakkerstraat 4, Rotterdam (W)
Walnootstraat 113, Loosduinen
Zilvergeldstraat 9, Utrecht
Anemoonstraat 8 B, Rotterdam (Z)
Oude Singel 152, Leiden
Potterstraat 20, Utrecht
Kolonieweg 5, Soest
Delftsestraatweg 53, Delftgauw (post Delft)
Deimanstraat 176, Den Haag
Barbarastraat 38, Nijmegen
J. v.d. Bergstraat 54, Heemstede
Hobbemastraat 44, Leeuwarden
Julianalaan B 203, Montfoort
Huize "Araba", Parklaan 6, Den Haag
p/a T. van Vliet, Scheveningsw. 78, Den Haag
Eekhoornpad 3, Amersfoort
Rijksstraatweg A. 69, Harmelen

INSTRUCTEURS:

Henk Beuke
Piet Helder)
Tiny van Vliet)
Renée de Batist

Orteliusstraat 349, Amsterdam
Scheveningsweg 78, Den Haag
Parklaan 60, Wilrijk (België)



even lachen!



Dagverblijf v. "It Beaken" Heug. Fr



*t'middagmaal op de
Leyapol*

ZATERDAG 30 Augustus 1952.

Om twee uur vroeg Henk ons, of we nieuwelingen van de zeilcursus waren.

Hij wijdde ons in in de geheimen van de zeilkunst en legde gelijk ons het Friese land open. Om de beurt mochten we voor fokkenist spelen, waarbij we de blaren aan onze vingers trokken.

Dus wij hadden de vuurdoop al een dag eerder.

Van het Hegermeer en Fluessen zijn we naar het Gaastmeer gegaan. We zagen een aardige molen die voor ons een natuurlijk baken was. Het water maakte ons erg slaperig en wij hadden moeite om wakker te blijven, doch dit kwam door onze onervarenheid.

Toen we weer terugkwamen, waren er al meer zeilkampers.

's Avonds moesten we ons doopceel lichten en vertelde Heit ons al iets van het zeilen, zodat we al enthousiast konden gaan slapen.

Elly, Henny en Goos.

ZONDAG 31 Augustus 1952.

De vredige Zondagmorgen in "It Beaken" werd door Heit's luide klokken-spel verbroken.

Nadat wij onze slaperige ogen hadden uitgewreven, ons gewassen hadden en het dagverblijf hadden opgezocht, werden alle magen flink volgepropt, om deze eerste zeildag te beginnen.

Een gedeelte van ons begaf zich naar de diverse kerken van Heeg.

Versterkt door een kop koffie met een biscuitje voeren we tegen elven uit.

Uit het Friese weer, als altijd wispelturig, konden we niet opmaken wat de dag ons brengen zou.

We hebben echter goed zeilweer gehad en liters vol van het heerlijke buiswater naar binnen gewerkt.

Velen van ons is deze eerste kennismaking met de beroemde Friese Meren uitstekend bevallen.

zie links Na enige uren varen zetten we voet aan wal vlak bij de Leyepol, om onze meege-nomen boterhammen op te peuzelen. Hierbij had de vrouwelijke kapitein van de laatste boot zo'n haast dat ze missprong en in het riet verdween. Een van de voorwerpen die haar liefelijke onderdanen bescherming verleenden, verdween in de blubber en kon, ondanks de pogingen van een paar duiksters, niet teruggevonden worden.

Daarna voeren we weer weg en landden op een andere plaats, waar wij volop van de zon, die ondertussen was doorgebroken, konden genieten. Onderwijl gaven Heit en Henk staaltjes van hun zeilkunst ten beste.

Naar huis varende gingen we door het schil-derachtige dorpje Gaastmeer en kwamen om ongeveer zes uur in de Jeugd-herberg terug.

Hoewel wat laat, zag een van de oude zeilkampers nog kans om even een verkvikkend modderbad te nemen in het botenhuis.



"Honger is de beste saus". De waarheid van dit gezegde werd ons bij het avondeten ten volle bewezen.

's Avonds om 8.15 uur gaf Professor Heit ons les in de beginselen van de aero-dynamica. Met slaperige ogen volgden wij de behandeling van diverse moeilijke problemen op dit gebied, die het zeilen te voorschijn roept.

Onze gepijnigde hersenen werden daarna gelukkig door een kopje thee in hun normale toestand hersteld, waarna we vermoeid, maar voldaan, onze slaapplaatsen opzochten.

Hermien, Tek en Tjie.

MAANDAG 1 September 1952.

Volkomen uitgerust van onze eerste, wel wat natte zeilervaringen van Zondag sprongen we uit onze kooien. De zon stond al stralend aan de hemel en enige stoere zeilkampsters doken in het water en kwamen er met aardappelschillen en blubber weer uit (vrouwen zijn over het algemeen in dit opzicht wat vlotter dan jochies, die doorgaans langer blijven luilakken).

Het ontbijten ging over in schranzen, wat werkelijk niet de naam van eten meer mag hebben.

Vol afwachting zagen we nu de eerste praktische lessen tegemoet, die achteraf om de drommel niet meevielen.

Na corvee en koffie (het laatste kennelijk bedoeld om onze doffe hersens wat betreft de zeilkunst, wat op te frissen) vertrokken we via het wijde Hegermeer naar de Woudsender Rakken.

Hier moesten we voor ballast, fokkemaat en stuurman fungeren, terwijl Heit ons als brulboei van dienst was.

Er werden moedige pogingen gewaagd om te laveren en niet bij de koeien terecht te komen, hetgeen niet altijd lukte.



"Schranzen"

te kiperen.

Toen onze instructeurs absoluut geen stem meer over hadden en hun de moed ontzonken was, keerden we over het meer naar huis terug, waarbij praktisch geen enkel achterwerk meer droog bleef, hetzij van angst hetzij van buiswater.

De thuisvaart leverde geen verdere bijzonderheden op, doordat de instructeurs zeilden en wijzelf hevig onder de indruk waren van de begane stommititeiten en dus geen praatjes meer hadden.

Aan tafel kwam echter de moed gelijk met het zakken van de piepers

Als enige troost hierin zagen we een paar zogenaamde ervaren en door Heit veelal misprezen B.M.-ers aan lager wal modderen en tenslotte omslaan tot grote hilariteit van de zeilkampers, die het toch zover nog niet gebracht hadden. Ondertussen maakten velen van de welkome rustpozen gebruik om een duik in de modderige watermassa van de Rakken te nemen, om de doorge-stane emoties weg te spoelen. Hierbij zagen vijf struise deerns kans ons aller kleine chinees Tek onder hevig protest in de plomp

weer boven, dank zij de bemoedigende preek van Henk en het pimpelen van Ans.

Ondanks de festiviteiten in Heeg was Heit niet te vermurwen en werden we bij de theorie gesleurd, waarbij Heit trachtte ons de krachten van het roer en de zeilen, enige uitwijkbepalingen, afvaarten en landingen bij te brengen, wat we allemaal natuurlijk heel goed begrepen.

Met gemengde gevoelens van deze vermoeiende dag trokken we ter spinnen-jacht, waarna we in de bedden doken, waar we tot overmaat van ramp nog lagen te dobberen, of het al niet genoeg geweest was!

Riet, Truus en Frans.

DINSDAG 2 September 1952.

Door het grote enthousiasme van verschillende nathalzen werden we gewekt.

Voor het eten werden de boten naar buiten gebracht, zodat we na het eten snel konden starten.

Het uithoudingsvermogen van Heit en de andere instructeurs werd zwaar op de proef gesteld, want bij een van de aankomsten hoorden we Heit tegen Henk zeggen: "Heb jij nog moed?".

Bij uitzondering verliep de middag-maaltijd rustig.

Daarna gingen we naar Woudsend, waar bij Piet voor het eerst zijn zeilkunsten vertoonde. In dit dorp van $\pm$ 1300 inwoners haptten we haring die door Tjie vakkundig werd ontleed. De R.K. kerk - erg oud - was met mooie schilderijen en gebrandschilderde ramen behangen. Door enkelen werden nog appels, swiet en soer, verorberd. De terugtocht werd aanvaard al laverende en in het riet verzeild rakende.

Het Hegermeer was tamelijk woelig, doch dit was voor Heit geen beletsel om nog eens naar Woudsend terug te gaan en over Ee en Jeltersloot huiswaarts te keren.

De avondmaaltijd werd uitgehongerd verslonden.

's Avonds nog wat theorie in je doffe hoofd gestampt en toen naar de kooien.



Ze smaakte best

Els, Yvonne en Chris.

WOENSDAG 3 September 1952.

Zodra we onze ogen open hadden zagen we de grijze regenlucht en waren we allen teleurgesteld. De tocht die we zouden maken over het Slotter- en Tjeukemeer kon niet doorgaan. Op onze vragen schudde Heit langzaam zijn wijze hoofd. Eerst de weerberichten beluisteren. Hoewel we met tien man bijna in de luidspreker kropen, om deze te bezweren, was de voorspelling toch harde wind en regen. Dus thuisblijven!

Na het ontbijt oefenen in het kanaal, nu zonder Instructeur! Daar gingen we. Sommigen zeilden, anderen plukten gras aan lager wal! Hoewel er bijna een vrachtschip in de grond werd geboord, liep de

*Zie ook
foto blz 4*



*De zeemaarmin
kwam boven.*

zaak gesmeerd. Door de regen en de wind lastte Heit de verdere capriolen af.

Na de koffie raakten Heit, Renée en een paar meisjes zo in de knoop, dat ze moeilijk uit elkaar te halen waren. Tenslotte sloegen Heit en Renée op de vlucht en kon er weer verder worden gegaan met het ijverig in elkaar prutsen van eindjes touw.

Nadat er verschillende nieuwe soorten knopen waren uitgevonden, was Heit tevreden over de resultaten.

Na het knopen ontstond er in de keuken een langdurig en zeer geleerd gesprek, terwijl de rest zich amuseerde met dammen en schaken, waarbij Hermien en Renée zich als grootmeesters ontpopten.

Daarna verdiepten we ons in enige rekankundige en luciferhoutjesproblemen.

Ook konden we ons voor lauw de toekomst laten voorspellen door onze handlijk kundige. Ziehier de resultaten:

Tek zou helemaal niet trouwen, of misschien op zijn tachtigste jaar, als hij in het oude mannenhuis zit.

Daarna Tjie: Hij zal trouwen en twintig kinderen krijgen!!

Ondertussen waren drie stoere zeerobsters in de regen naar het dorp geroeid om een geregelde aanvoer van pinda's en drop te verzorgen.

Resultaat: zwarte tanden en stapels lege doppen.

's Avonds weer een theorieles voor een stel slaperige gezichten, tenminste van de meisjes. De jongens zaten te knikkebollen en lagen weldra allemaal met hun hoofd op tafel te maffen.

Toch moesten ze van Heit meehelpen de afwas doen en konden de meisjes gaan slapen. Weldra begrepen de meisjes waarom de heren zo gewillig waren geweest, en niet mopperden, want toen zij op de slaapzaal kwamen, miste de een zijn pyama, de ander zijn handdoek, een derde zijn schoenen enz. Eerst wilden we de rommel op staande voet terughalen, maar dat werd uitgesteld. (Zie Donderdag). Daarom legden we ons ter ruste met of zonder pyama, in plastic regenjas of in de slaapzak, en sliepen de slaap der rechtvaardigen.

Ina, Nanny en Piet.

DONDERDAG 4 September 1952.

Na een zeer onrustige nacht, waarin velen zonder passend omhulsel moesten slapen, togen om een uur of zes enkele meisjes erop uit, om in het jongenshuis wraak te nemen voor de groots opgezette kledingroof van de avond tevoren. De jongens sliepen vast na de emotievolle avond tevoren en dus konden de meisjes rustig het hele bagagehok plunderen. De buit werd verdeeld, en zo verschenen enkele dames in gestolen goed



„Swiet en Soet”

aan het ontbijt. Sommige jongens rolden de ogen uit het hoofd, omdat ze steeds meer van hun eigendommen aan andermans lichaam ontdekten. Onder het ontbijt ontstond hierdoor een hevige paniek. Iedereen wilde zijn eigen spullen terug, aan welk verlangen niet anders dan door hevige gevechten kon worden voldaan.

Na al deze opwindende gebeurtenissen vertrokken we om $\pm$ 11 uur naar het Gaastmeer, alwaar eerst werd gegeten.

Daarna mochten we om beurten onze kunsten vertonen. We zaten op een eilandje, waar we rondjes om moesten varen. Door de onervarenheid van velen onzer verdwenen er enkele boten in het riet, dat er overvloedig aanwezig was. Maar door ons aller Renée werden we er vak-kundig weer uitgehaald.

Om ons nog eensextra te overtuigen van onze geringe kennis op zeil-gebied, stapte Heit in de grote Reiddomp en voer er rustig heel alleen mee weg. Op zijn weg vond ook hij iemand ploeteren in het riet, doch voor hem was het maar een peuleschilletje om een lijntje uit te gooien en ze eruit te trekken.

Doordat de wind om ongeveer half vijf plotseling afnam, moesten we gauw onze spullen pakken en er vandoor gaan, om tijdig met wind

thuis te komen.

Op de terugweg hoorden we tot onze grote vreugde dat twee van ons, namelijk Henny en Tek, zich voor eeuwig aan elkaar verbonden hadden. Dit ging natuurlijk met enige feestelijkheden gepaard en ook de cadeaux bleven niet uit. Bij het aan wal gaan werden zij namelijk verrast, niet door een confetti-regen maar door een werkelijke waterregen. Vermoeid, doch innig gelukkig zette het bruidspaar zich tussen ons aan de dis.

Kwart over acht verzamelden we ons weer in het dagverblijf, waar Henk de examenopgaven uitdeelde. We mochten gerust de gehele zaal in beslag nemen.

Weldra werd niets meer gehoord dan nu en dan een diepe zucht, en zag men vele mensen trachten wijsheid te kluiven uit hun potloden. Om kwart over negen werden de papieren ingeleverd en gingen we volksdansen om de spanning te laten zakken.

Onze "gondelier"

Heit ontpopte zich als een waardig Mosselman, en huppelde als zodanig fleurig de kring rond.

Op de gewone tijd werd achter dit alles een punt gezet en trokken we ons terug in onze diverse appartementen.

Boukje en Jos.

VRIJDAG 5 September 1952.

Vrijdag, DE dag van de week begon al met hevig tandengeklapper, niet van kou, maar van zenuwen voor het naderend "mondeling examen". Het ontbijt ging er echter ondanks alles in als koek. Na het ontbijt kwam de uitslag van het theoretisch gedeelte met deels goede, deels slechte en deels helemaal geen cijfers.

Daarna werd er geloot voor de volgorde van het examen en toen zou



de start beginnen. Er kwam echter niets van, want onze "grote heer", de wind, liet ons lelijk in de steek. Maar velen was dit echter een opluchting, maar het werd toch alleen maar uitstel van executie, want nadat we gezwommen en gevoetbald hadden, togen we naar de "Woudsender Rakken", en daar begon het!

Het riet bleek ook op het examen een enorme aantrekkingskracht te hebben en de landing was af en toe een beetje te snel, maar voor de rest schoten we er wel door. Na het avondeten begon de "Bonte Vrijdagavondtrein" met zingen onder leiding van Heit.

Er was ook een groep Duitsers, waar onder een concurrente van Yvonne, namelijk ook een staart, maar toch niet zo gestroomlijnd als van Yvonne.

Laatstgenoemde Dame had ook de moed om met één schoen op "de fuif" te verschijnen, wat wij uiteindelijk maar hebben toegestaan.

Er werden heel wat spelletjes en voordrachten gedaan en we kregen heerlijke chocolademelk met een krakeling.

De avond vloog om en we schrokken toen Heit aankondigde, dat het kamp langzamerhand op zijn eindje liep.

Het grote moment kwam, waarop Heit de diverse diploma's uitdeelde; A's, halve A's en Fokkemaatjes.

Toen werd het kamp gesloten en we boden onze Heit een mooi boek aan. Onze Tek had het laatste woord en daarna gingen we voor de laatste keer "naar kooi"!!



een landing als een zacht gekookt eitje

Ans en Wil.



Z E I L K A M P - A . B . C .

voorgedragen op het afscheidsavondje.

- A is het Avondje, dat nu wordt georganiseerd
B zijn de bedden, waarin theorie werd geleerd
C zijn de cursisten, niet allen even best
D zijn de dommen, die kregen op hun test
E is het eten, dat smaakte altijd goed
F zijn de fouten, waarvoor werd geboet
G is het gijpen, hetzij bewust of ongemerkt
H is het hoofd, dat dan werd bewerkt
I is de inbraak, in het meisjeshuis gepleegd
J zijn de jongens, van wie toen het bagageruim werd geleegd
K is de keuken, waar Anke en Riet de scepter zwaaien
L zijn de lievertjes, die het riet in waaien
M zijn de mannen, die geen heren bleken te zijn
N zijn de natte kleren, die hingen aan de waslijn
O is het oploeven, niet vaak aangevoeld
P is het plagen, dat nooit kwaad werd bedoeld
Q is de questie, die heel vaak brandde
R zijn de Rakken, waar menigeen in strandde
S is het schreeuwen, dat Heit nooit vergat
T is Tek die met Henny in het huwelijk trad
U is het uitwijken, dat wel eens werd vergeten
V zijn de verwijten, die ons dan naar het hoofd werden gesmeten
W is de wind, die we niet missen konden
X is de letter, waar we niets op hebben gevonden
IJ is de ijver, waarmee werd gelaveerd
Z is het zeilkamp, waarin veel werd geleerd.
-

ZATERDAG 11 OCTOBER 1952.

Eindelijk was dan het lang verwachte weekend van de reünie aangebroken. Op de brug van Sluipwijk vond de eerste ontmoeting van een paar zeilkamp(st)ers plaats onder hevig gegil en gelach.

In de Jeugdherberg vonden we Truus (die ondanks haar verjaardag toch gekomen was) en Hermien ook al aanwezig en met z'n allen probeerden we een reeds door Els, Tom en Tjie gehuurde boot op te zoeken die ergens op de plassen dreef. Na lang ahoy-geroep konden we eindelijk de boot bereiken en we zijn er toen maar allemaal, op gevaar van zinken, ingestapt.

Tjie had al weer een klein bad gehad, want zijn sok hing als een vaantje boven in de mast te wapperen (vandaar de benauwde lucht!).

Na wat spelevaren brachten we de boot terug en stapten in flinke mars naar de Jeugdherberg, waar we tot ons aller verrassing Heit vonden en nog een paar zeilkampsters.

Na het eten (wat natuurlijk weer best smaakte) gingen we de foto's kijken en bestellen en kregen we van Truus het logboek, wat natuurlijk nog een keer voorgelezen moest worden.

Om ongeveer half tien startten we voor een avondwandeling, onder een prachtige sterrenhemel; we werden er gewoon romantisch van.

Op een plekje waar even gerust werd, kwam het kwaakverbod voor kikkers en ander ongedierte tot stand (in de hoop dat deze er zich aan zullen houden); dit verbod geldt voor na tien.

In de Jeugdherberg teruggekomen, dronken we nog gezellig thee en daarna gingen we weer eens ouderwets "naar kooi".

Net hadden de meisjes hun moede ledematen uitgestrekt, toen een troubadour (Tek) met zijn medezangers ons een hartroerende serenade kwam brengen. Wij moesten af en toe tranen wegpinken van ontroering door dit "schone gekweel". (Waren dit soms de resultaten van het kwaakverbod na tien ??) Ondanks alles stelden de dames het zeer op prijs en na een paar toegiften zongen zij nog "Auf Wiedersehn".

Nu zouden we dan eindelijk kunnen gaan slapen, maar de "knaapjes" gunden ons nog geen rust, want het ging plotseling onweren (met een heldere sterrenlucht) en er werd ook nog geprobeerd een bezem door het raam te steken, maar hierop waren de meisjes de wijsten en deden de ramen dicht.

Truus tracteerde ons nog op bonbons en daarna vielen we in een verkwikkende slaap.

ZONDAG 12 OCTOBER 1952.

Door een hevig aangebrande lucht werden we die stralende Zondagmorgen gewekt. Het bleek dat Tek en Tjie hun prakkie nasi goreng aan het opwarmen waren (daar kunnen zij blijkbaar geen dag buiten).

De poes van de Jeugdherberg, die in de meisjesslaapzaal de warmte had opgezocht, kreeg plotseling "hoge nood", en Truus bracht hem naar het plashuisje met de waarschuwing te roepen als hij klaar zou zijn.

Met heel veel moeite kwamen we uit bed, maar na een duik onder de koude kraan was de slaap en kou vlug verdwenen.

Na het eten en corvee trokken we erop uit om zeil- en roeiboten te huren en Boukje op te halen, die om ongeveer half twaalf aankwam,

compleet met nylons enz. Wil, die eerst de verkeerde kerk was ingestapt, vervoerde Bouk naar de Jeugdherberg en toen konden we eindelijk gaan zeilen. Er was wel niet veel wind, maar we hoefden in ieder geval niet te bomen.

Het middagmaal werd op een onbewoond eiland genuttigd, met veel blubber en ongedierte.

Na heerlijk geluierd te hebben gingen we weer varen. (Piet en Ina gingen er met z'n tweeën vandoor, wat te denken gaf). Om ongeveer half vier voeren we naar de andere plas om de door Heit gehuurde boot terug te brengen.

De roeiers kregen een sleep van enkele B.M.-zeilers en Goos zag zich plotseling alleen in de roeiboort, want alle dames sprongen met levensgevaar over in de B.M.

Op de brug bij de Jeugdherberg kwamen we allemaal weer bij elkaar en daar werden nog een paar foto's gemaakt voor een volgende reünie. Om $\pm$ 5 uur namen we weer afscheid en toen was deze geslaagde reünie weer teneinde.

Ans.

.....





ZEILBREVET B

Uitgereikt aan Els M. Grimmon Heemstede

voor bewezen vaardigheid als fokkemaat in een zeilboot

Heeg, de 16 Juni 1951

De herbergvader:

Voor het plaatselijk bestuur:



Jeugdherberg "if BEAKEN" Heeg.
en dapperheid "if BEAKEN" Heeg.

Heeg, de 8 Sept 1951

De herbergvader:

Voor het plaatselijk bestuur:



Jeugdherberg "if BEAKEN" Heeg.
en dapperheid "if BEAKEN" Heeg.

Heeg, de 5 Sept 1951

De herbergvader:

P. PIERSMA, Zeelinstructeur
A.N.W.B. - K.N.W.V.

Voor het plaatselijk bestuur:



Jeugdherberg "if BEAKEN" Heeg.